

KRAJSKÝ ÚŘAD JIHOMORAVSKÉHO KRAJE

Odbor dopravy
Žerotínovo náměstí 3, 601 82 Brno

MAGISTRÁT MĚSTA BRNA	
Odbor přestupků v dopravě	
Došlo:	31-01-2025
Č.j.:	

Č. j.: JMK 12042/2025

Sp. zn.: S-JMK 3869/2025/OD/Zo

Brno 23. 01. 2025

ROZHODNUTÍ

Krajský úřad Jihomoravského kraje, odbor dopravy (dále též jen „KrÚ JmK, OD“) rozhodl na podkladě stížnosti, jež podala paní [REDAKCE] (dále též jen „žadatelka“ nebo „stěžovatelka“) ve věci žádosti o informace ze dne 12. 12. 2024 vedené u Magistrátu města Brna, odboru přestupků v dopravě (dále též „povinný subjekt“), pod sp. zn.: OPD-23143/24-TUL/106,

t a k t o:

Výše úhrady, stanovená povinným subjektem ve smyslu § 17 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „InfZ“), **v celkové výši 722.970,- Kč**, v souvislosti s vyřízením žádosti stěžovatelky ze dne 12. 12. 2024 o poskytnutí informací dle InfZ, **se ve smyslu ust. § 16a odst. 7 písm. b) InfZ snižuje, a to na částku v celkové výši 722.825,- Kč.**

Odůvodnění

KrÚ JmK, OD (dále také „nadřízený orgán“), předložil povinný subjekt spolu s příslušným spisovým materiálem stížnost žadatele proti výši úhrady za poskytnutí informací podanou ve věci jeho žádosti o informace ze dne 12. 12. 2024.

Ze správního spisu plyne, že ve výroku uvedené žádosti ze dne 12. 12. 2024 vedenou povinným subjektem pod sp. zn.: OPD-23143/24-TUL/106 (dále jen „žádost“), požádala žadatelka Magistrát města Brna jakožto povinný subjekt v sedmi bodech o poskytnutí informací. Konkrétně v bodě č. 7 pak požadovala následující informace (citace):

„a. V kolika případech byl za poslední tři celé měsíce (tj. září, říjen, listopad) vyzván účastník přestupkového řízení k seznámení se s podklady pro rozhodnutí dle § 36 odst. 3 správního řádu v návaznosti na nové doplnění podkladů rozhodnutí (tzn. poté, co již ve věci jedno seznámení s podklady rozhodnutí či ústní jednání proběhlo)?

b. V kolika z těchto případů měl účastník řízení či jeho zástupce zřízenou datovou schránku?

c. V kolika z těchto případů byl účastník řízení (ať již přímo, nebo prostřednictvím zástupce) tento nový podklad zaslán do datové schránky?

d. V kolika z případů dle písm. a. byly nové podklady v rozsahu do tří stran (včetně)?

S touto Žádostí naložil povinný subjekt tak, že nejprve dne 18. 12. 2024 zaslal žadatelce písemnost č. j.: OPD-23143/24-5, v níž jí částečně na Žádost odpověděl, a to k bodům 1 až 6. Současně ji informoval, že ke zbývajícím částem žádosti bude požadovat zaplacení úhrady.

Písemností ze dne 18. 12. 2024 č. j.: OPD-23143/24-6 „Žádost o informaci dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím – oznámení o výši úhrady za poskytnutí informací“ pak žadatelce oznámil, že k bodu č. 7 ve spojení s § 17 InfZ a ve spojení se sazebníkem úhrad je poskytnutí informací podmíněno zaplacením stanovené úhrady. Povinný subjekt objasnil, že nemá zákonem uloženou povinnost disponovat evidencí, která by umožňovala požadované informace jednoduše získat, ani žádným seznamem či evidencí, která by tyto informace obsahovala. Povinnost vedení takové evidence neplyne ani ze zásad činnosti správních orgánů, ani ji nepotřebuje ke své činnosti. Objasnil dále, že požadované informace nezpracovává, nedisponuje statistickými výkazy ani technickými prostředky, s jejichž pomocí by mohlo dle vymezených parametrů vygenerovat. Požadované informace dle něj existují jen v analogické podobě a k jejich získání a zpracování tak k nim musel přistupovat mechanicky. Popsal dílčí úkony a že objem spisů, kterým se zabýval, je od 01. 01. 2024 do 30. 11. 2024, neboť zejména tyto spisy mohou požadované informace obsahovat s ohledem na možné vrácení spisu od nadřízeného orgánu. Celkem je takových spisů 14 955. K získání požadovaných informací by bylo nutné provést mimořádně rozsáhlé vyhledávání v těchto spisech a z důvodu transparentnosti výpočtu a velkému množství spisů přistoupil k stanovení vzorku 20 spisů, na základě kterých náklady vypočetl. Co se daného vzorku týče, na něm povinný subjekt provedl časový test, kdy monitoroval všechny potřebné úkony, toto vyčíslil, vypočetl průměrnou dobu na prohledání jednoho spisu a takto získal hodnotu pro výpočet celkové doby ke všem spisům. To pak zaokrouhlil na celé hodiny, přičemž hodinová sazba dle jeho sazebníku činí 290,- Kč. Výsledná výše úhrady tak byla vyčíslena na 722 970,- Kč. K tomu povinný subjekt sdělil údaje k úhradě, poučil žadatelku o důsledcích případného neuhrazení a nakonec ji i poučil o možnosti proti této výzvě podat stížnost.

Součástí výzvy byla také tabulka časového vzorku, z níž vyplývá kolik času povinný subjekt vyhledával požadované informace ve zvoleném vzorku 20 spisů, kolik času průměrně to bylo na jeden spis a jak dopočetl požadovanou úhradu.

Tato výzva byla žadatelce prokazatelně doručena dne 18. 12. 2024 do její datové schránky.

Dne 21. 12. 2024, tj. včas v rámci zákonné lhůty 30 dnů pro podání stížnosti dle § 16a odst. 3 písm. a) InfZ, pak byla povinnému subjektu doručena stížnost, v níž žadatelka mimo jiné uvedla, že postup povinného subjektu považuje za neekonomický a neefektivní, když všechny dokumenty jsou v elektronické podobě. Dále uvedla, že svou žádost omezila na poslední tři měsíce, a proto pokud bude povinný subjekt procházet spisy od 01. 01. 2024 do 30. 11. 2024, tak neposkytne pravdivou informaci, když prekluze jsou 3 roky a to jen za předpokladu, že v daném případě nerozhodoval soud, tj. by povinný subjekt musel správně prohledávat spisy vedené minimálně od roku 2021, tedy je tento postup nejen neekonomický, ale ani nepovede k poskytnutí pravdivé informace. Dále žadatelka namítla, že povinný subjekt musí řádně prokázat, že se jedná o mimořádně rozsáhlé vyhledávání, včetně přesných časových údajů, tj. například uvést svůj postup během práce se vzorkem a jaké kroky trvaly jak dlouho, přičemž již z tohoto důvodu považuje postup povinného subjektu za nepřezkoumatelný. Dále odkázala na svou žádost a namítla, že požadovala pouze informace související s výzvou účastníka, a proto by bylo nejvhodnější vycházet z odesílaných písemností povinným subjektem za toto období a z toho se dopracovat jednodušeji k odpovědi na jednotlivé otázky. Požaduje tedy úhradu snížit na 0,- Kč.

Jde tedy dle obsahu podání (§ 37 odst. 1 správního řádu) o stížnost podle § 16a odst. 1 písm. d) InfZ, podle něž stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace může podat žadatel, nesouhlasí s výší úhrady sdělené dle § 17 odst. 3 požadované v souvislosti s poskytnutím informací.

Co se postupu povinného subjektu týče, platí obecně následující:

Dle ust. § 17 odst. 1 InfZ jsou povinné subjekty v souvislosti s poskytováním informací oprávněny žádat úhradu ve výši, která nesmí přesáhnout náklady spojené s pořízením kopií, opatřením technických nosičů dat a s odesláním informací žadateli. Povinný subjekt může vyžádat i úhradu za mimořádně rozsáhlé vyhledání informací. Dle ust. § 17 odst. 3 InfZ platí, že bude-li povinný subjekt za poskytnutí informace požadovat úhradu, písemně oznámí tuto skutečnost spolu s výší úhrady žadateli před poskytnutím informace. Z oznámení musí být zřejmé, na základě jakých skutečností a jakým způsobem byla výše úhrady povinným subjektem vyčíslena. Součástí oznámení musí být poučení o možnosti podat proti požadavku úhrady nákladů za poskytnutí informace stížnost. Pokud povinný subjekt vůči žadateli oznamovací povinnost podle odst. 3 nesplnil, ztrácí ve smyslu § 17 odst. 4 InfZ nárok na úhradu nákladů.

Z výše uvedeného platí, že požaduje-li správní orgán úhradu v souvislosti s poskytnutím informace, musí tuto částku dostatečně odůvodnit, tj. musí v příslušném oznámení uvést, jak byla výše úhrady vyčíslena. To nelze ztotožňovat s vyčerpávajícím způsobem provedenou a nepřiměřeně podrobnou kalkulací příslušné částky, avšak nesmí ani vzniknout pochybnosti o tom, že náhrada, kterou povinný subjekt požaduje, je skutečně oprávněná a přiměřená. Lze přitom konstatovat, že každé vyhledávání je ze své podstaty individuální a nestandardizované, neboť vychází z místních poměrů, povaze informací atd.

Vyčíslení nákladů za provedení mimořádně rozsáhlého vyhledávání lze pak provádět obecně zpravidla dvěma způsoby. Prvním je, že povinný subjekt vyhledávání fakticky provede a vyčíslí, jak dlouho mu toto vyhledávání skutečně trvalo. Druhou variantou pak je předběžný odhad, který sice lze akceptovat, musí však být založený na nějaké jasně uchopitelné kalkulaci a úvaze, která vzbuzuje dostatečnou jistotu, že takto odhadovaný čas bude skutečně a bez zásadní odchylky odpovídat realitě (k tomu se obvykle používá odhad za pomoci vzorku, kdy povinný subjekt vyhledávání reálně provede u určité malé reprezentativní části požadovaných informací a celkovou délku vyhledávání pak dopočítá za pomoci doby, kterou mu trvalo vyhledat onen vybraný vzorek).

Co se konkrétního případu týče, tak ze spisu vyplývá, že povinný subjekt vyhodnotil Žádost tak, že její vyřízení, resp. vyřízení její 7. části, s sebou nese náklady spojené s mimořádně rozsáhlým vyhledáváním. Proto žadatele ve smyslu § 17 odst. 3 InfZ vyzval k jejich úhradě. Tato výzva byla vypravena dne 18. 12. 2024 do datové schránky žadatelky, tj. včas v rámci řádné 15denní lhůty na poskytnutí informací ve smyslu § 14 odst. 5 písm. d) ve spojení s ustanovením § 17 odst. 3 InfZ (přičemž Žádost byla podána 12. 12. 2024). V této výzvě žadateli objasnil, proč úhradu požaduje a že jde o mimořádně rozsáhlé vyhledávání, odůvodnil ji, odkázal na platný sazebník úhrad (který je dle zjištění nadřízeného orgánu řádně zveřejněný na internetových stránkách povinného subjektu) a vyčíslil z toho celkovou výši nákladů. Tu přitom vyčíslil na základě vzorku 20 spisů z dotčených 14 955 kusů, které dle něj odpovídají žadatelem vymezenému předmětu a období. Žadateli také sdělil, jak má úhradu provést a jak s Žadostí naloží, pokud tak žadatel včas neučiní. Žadatele byl taktéž náležitě poučen o možnosti podat stížnost.

Nadřízený orgán došel k závěru, že povinný subjekt náklady poskytnutí informace vyčíslil dostatečně řádně a transparentním způsobem, jím stanovená úhrada není zjevně nepřiměřená a svou oznamovací povinnost tedy řádně splnil. Povinný subjekt objasnil, proč požadovanými informacemi nedisponuje v jiné formě a nemá ani žádnou evidenci či technické prostředky, které by mu umožňovaly snadnější získání požadovaných informací, než právě mechanickým prostudováním analogových verzí spisů. Přiměřeně pak popsal, z jakého rozsahu spisů musel vyhledávání požadovaných informací požadovat, jaké úkony by byly k nalezení informací nutné a provedl také výpočet na základě přiměřeně velkého vzorku. Není ani důvod pochybovat o tom, že je tento vzorek reprezentativní, když všechny spisy dotčené Žadostí byly obdobné povahy (přestupkové spisy v dopravě) a byly v nich vyhledávány tytéž okruhy informací. Již s ohledem na rozsah

vyhledávání není taktéž důvod pochybovat o tom, že jde o vyhledávání mimořádně rozsáhlé. Na daném vzorku provedl povinný subjekt vyhledávání požadovaných informací, přičemž časy, které jak úkony, které ve výzvě popsal jako potřebné, tak časová dotace, která byla potřeba na ně vynaložit, se nejeví nijak zjevně nepřiměřeně dané věci a její povaze. Získanou průměrnou dobu na jeden spis tak nemá odvolací orgán důvod zpochybňovat, je adekvátní provedeným úkonům a povaze věci a povinný subjekt ji tak mohl řádně použít k dopočítání celkové doby vyhledávání všech požadovaných informací. Jednotlivé aspekty vyhledávání popsal povinný subjekt taktéž přiměřeně do přiložené tabulky. Povinný subjekt má taktéž řádný a náležitě zveřejněný sazebník úhrad.

Stěžovatelka na prvním místě namítá, že celé vyhledávání analogových materiálů považuje za zcela neekonomické a neefektivní, když všechny dokumenty jsou v elektronické podobě. Tato argumentace však není důvodná.

Povinný subjekt objasnil, že není zákonem povinen vést evidenci či soupis, který by požadované informace obsahoval přímo či v lépe dostupné podobě a nedisponuje ani technickými prostředky, které by mu umožňovali snadnější vyhledání informace. S tím nemá nadřízený orgán důvod polemizovat, přičemž lze souhlasit s tím, že povinnému subjektu zákon skutečně neukládá povinnost vést elektronickou spisovou službu v podobě, která by mu umožňovala studovat jednotlivé spisy či v nich vyhledávat způsobem, díky kterému by mohl povinný subjekt požadované informace snadněji a rychleji získat bez toho, aby si musel spisy vyhledat a fyzicky je postupně individuálně prostudovat v jejich analogové podobě. Pokud povinný subjekt uvedl, že takovou evidenci nedisponuje, nadřízený orgán nemá důvod (s ohledem na absenci zákonné povinnosti, která by ukládala opak, případně s ohledem na to, že vedení takovéto evidence není pro běžnou činnost povinného subjektu nutné, vhodné, ani toto neplyne ze zásad jeho činnosti) o tom pochybovat, není-li zde prokazatelný důkaz svědčící o opaku. Ani sama skutečnost, že jednotlivé písemnosti ve spisech povinného subjektu vznikly zpravidla elektronicky (resp. je sám úřad vyhotovil elektronicky) neznamená, že je v elektronické podobě vede i dále (nic mu totiž nebrání rozhodnutí sepsat elektronicky, vytvořit jeho analogovou verzi a elektronickou následně smazat).

Přitom je třeba upozornit, že i kdyby povinný subjekt vedl elektronickou databázi, jak je u orgánů veřejné moci v současnosti běžné, nemá povinnost ji vést v podobě, která by umožňovala snadné vyhledání požadovaných informací, neboť nejen, že nemá povinnost do ní nahrávat elektronické verze jednotlivých svých písemností, ale ani nemá povinnost je označovat či k nim dodávat metadata umožňující rozlišit je dostatečně podrobně, aby mohly posloužit k uspokojení žádosti. I kdyby například v takovéto evidenci byly zaevidovány výzvy účastníku odpovídající bodu a) části 7 Žádosti („V kolika případech byl za poslední tři celé měsíce...vyzván účastník přestupkového řízení k seznámení se s podklady pro rozhodnutí dle § 36 odst. 3 správního řádu v návaznosti na nové doplnění podkladů rozhodnutí...“), nemusí tato evidence vůbec obsahovat údaje o tom, zda je daná písemnost výzvou dle § 36 odst. 3 správního řádu (může být například nazvána toliko „Výzva“ nebo „Komunikace s klientem“).

Nelze ani dovodit, že Žadostí dotčené písemnosti obsahující požadované informace musí být v elektronické verzi, když žadatelka svou žádost směřovala mimo jiné na datové zprávy účastníkům přestupkových řízení. Již právě bod a) části 7 Žádosti totiž s elektronickou komunikací prostřednictvím datové schránky nijak nezbytně nesouvisí, neboť pod ní spadají i takové výzvy dle § 36 odst. 3 správního řádu, které elektronicky vůbec nemusely být odeslány (v této části Žádosti se nespécifikuje počet případů pouze na ty, kdy byla výzva zaslána elektronicky, ale na všechny odpovídající výzvy bez specifikace způsobu zaslání). Tj. pokud taková výzva byla zasílána poštou, povinný subjekt ji vůbec nemusí mít v elektronické podobě a ani ji nemusí mít zaevidovanou způsobem, který by umožňoval mít jisto v tom, že je to případ spadající pod bod

a) části 7 Žádosti. K zjištění informací požadovaných pod tímto bodem by pak skutečně bylo nezbytné spisy najít v jeho fyzické podobě a mechanicky jej prostudovat.

Na základě výše řečeného lze tak uzavřít, že uvedl-li povinný subjekt, že musel jednotlivé spisy vyhledat a prostudovat analogově, protože v jiné podobě nedisponuje požadovanými informacemi, pak není důvod toto zpochybňovat a povinný subjekt není vázán žádným předpisem, který by mu ukládal vést spisy elektronicky tak, aby mohl požadované informace snadněji vyhledat. Zda je tento postup ekonomický či efektivní je přitom z hlediska posouzení oprávněnosti a přiměřenosti požadované úhrady ve smyslu tohoto stížnostního řízení irelevantní, je-li tento postup nezbytný k uspokojení Žádosti a v souladu se zákonem. Tato část stížnosti tedy není důvodná.

Žadatelka dále namítla, že svou Žádost zaměřila na období od září do listopadu a pokud by povinný subjekt skutečně prohledával spisy od 01. 01. 2024 do 30. 11. 2024, jak ve své Žádosti uvedl, tak by neposkytl pravdivou informaci, protože s ohledem na prekluzivní lhůtu a možnost probíhajícího soudního řízení by musely být ve skutečnosti prohledány i spisy od roku 2021 minimálně, tj. prohledat pouze spisy, které povinný subjekt uvedl, by k uspokojení Žádosti nemohlo stačit.

Nadřízený orgán každopádně upozorňuje, že tato argumentace je v nynější fázi projednávání věci nepřípadná. Pokud stěžovatelka namítá, že i kdyby úhradu zaplatila, pak by jí stejně nebyly poskytnuty adekvátní informace, protože dle odůvodnění úhrady by byl prohledáván příliš úzký okruh podkladů, pak lze konstatovat, že tato argumentace, jakkoliv může být pravdivá, nezpochybňuje oprávněnost a či přiměřenost nyní řešené úhrady. Pokud by žadatelka náklady uhradila a poté jí byly poskytnuty neúplné informace, mohla by samozřejmě náležitě namítat stížností, že jí nebyly poskytnuty všechny informace, resp. jí byly poskytnuty informace nesprávné. V nynější fázi je však takové tvrzení předčasné, neboť žadatelka de facto proti úhradě brojí v tom smyslu, že mělo být prohledáváno spisů více, tj. v důsledku jí vlastně měla být vyčíslena daleko vyšší suma za související vyhledávání. To ale oprávněnost a přiměřenost nyní projednávané úhrady nezpochybňuje (tato úhrada souvisí minimálně s částí podkladů, které měly být dle stěžovatelky prohledány, tj. toto nijak nerozporuje, že alespoň tato část vyhledávání byla důvodná a že za ní tedy povinný subjekt náležitě vypočetl přiměřené náklady). Pochopitelně platí, že pokud by povinný subjekt měl informace poskytnout z širšího rozsahu spisů, pak již nebude moci požadovat úhradu za toto dodatečné vyhledání (z důvodu nesplnění oznamovací povinnosti v přiměřené lhůtě), tento nyní řádně vyčíslený a oznámený „podíl“ na větší hypotetické plné sumě nákladů, které by za prohledání všech dotčených spisů byly vynaloženy, to ale nijak nezpochybňuje. Tuto část stížnosti je také na místě odmítnout.

Stěžovatelka dále rozporuje, že povinný subjekt řádně prokázal, že se jedná o mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací, že řádně popsal jednotlivé úkony se vzorkem, uvedl časové údaje, jaké kroky trvaly jak dlouho atd. a zpochybňuje tak přezkoumatelnost oznámení povinného subjektu. Ani s tímto nadřízený orgán nesouhlasí.

Nadřízený orgán v první řadě nemá pochyb o tom, že skutečně šlo o mimořádně rozsáhlé vyhledávání ve smyslu § 17 InfZ. Povinný subjekt sice relativně stručně konstatoval, že o mimořádně rozsáhlé vyhledávání jde, a to toliko s ohledem na rozsah správních spisů, které bude třeba prohledat, již to však dle nadřízeného orgánu poskytuje zcela dostatečné objasnění, že o mimořádně rozsáhlé vyhledávání šlo. Vyhledávání by bylo nutné provést na tak rozsáhlém okruhu spisů a zabralo by povinnému subjektu tak velkou dobu práce (mnohonásobně více, než je běžná pracovní doba i několika zaměstnanců), že již tento rozsah samotný svědčí zcela přesvědčivě, že jde o mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací ve smyslu § 17 InfZ, nevystaly-li žádné skutečnosti, které by toto konstatování zpochybnilo.

Povinný subjekt dále popsal jednotlivé úkony, které bylo potřebné provést (vyžádání spisu od oprávněné úřední osoby, vyhledání spisu ve spisovně, příprava spisu k zapůjčení, vykázání zápůjčky oprávněné úřední osobě, vstup do spisu a jeho prohledání, vytvoření a zpracování statistického výkazu), přičemž je popsal způsobem, který nevytváří již na první dojem a i na základě průměrné laické interpretace žádné důvodné pochybnosti o tom, o jaké úkony šlo, v čem tyto úkony spočívaly a proč bylo potřeba je provést. O tom ostatně svědčí i to, že spisy k řízením o přestupku v držení správních orgánů vyžadují s ohledem na pravidla vedení spisové služby a archivace specifické zacházení z hlediska řádného nakládání s nimi, ochrany osobních údajů atd. (oprávněným osobám jsou tyto spisy svěřeny a musí s nimi řádně a dle formálních postupů nakládat, dohlížet na zacházení s nimi atd.). Není proto nutné podrobněji tyto úkony rozepisovat.

Nakonec se stěžovatelka mylí i v případné nutnosti popsat, jaké kroky trvaly jak dlouho. Povinný subjekt má povinnost své kroky popsat způsobem, který nevytváří důvodnou pochybnost o tom, že bylo nutné je provést, o jaké kroky šlo a že povinnému subjektu zabraly přiměřenou dobu. Co se samotné přiměřené doby týče, není na místě toto zaměřovat s povinností všechny úkony podrobně rozepsat a vyčíslit, jak dlouho tyto trvaly. Není-li totiž uvedená doba strávená povinným subjektem popsanými úkony (i třeba v souhrnu, jak to je v tomto případě) zjevně nepřiměřená, není důvod rozepisovat, které dílčí úkony trvaly jaký čas z této doby (povinný subjekt pouze riskuje, že pokud by nadřízený orgán došel k závěru, že vyčíslená doba přiměřená není, tak v momentě, kdy není podrobněji rozepsaná, tak ji zpravidla nelze snížit pouze o část a je třeba ji například snížit úplně). Pokud povinný subjekt uvedl, že provést veškeré úkony spojené s vyhledáním, vyžádáním si a přípravou spisu na prohledání zabraly pověřenému pracovníkovi celkem 4 minuty na jeden spis, pak (i s ohledem na výše řečené co se důvodnosti těchto jednotlivých úkonů týče) nemá nadřízený orgán důvod o tomto čase pochybovat a nijak se nevymyká z toho, jak dlouho by série těchto úkonů mohla s ohledem na jejich povahu skutečně trvat. Obdobně s ohledem na to, jak obsáhlé přestupkové spisy vedené povinným subjektem zpravidla jsou, na komplikovanost řízení o přestupku, obsah těchto spisů a povahu dokumentů v nich se jeví obdobně přiměřené, že prohledání jednoho spisu za účelem nalezení všech údajů požadovaných žadatelkou by skutečně zabralo celkem 6 minut vyhledávání. Pokud tedy není důvod o tomto čase, který dle povinného subjektu odpovídal dvěma sériím úkonů, pochybovat, pak ani není nutné, aby byly podrobněji rozepsány.

I zde tedy nadřízený orgán konstatuje, že tato argumentace není důvodná, přičemž oznámení povinného subjektu dostatečně podrobně a přezkoumatelně popisuje, jaké úkony bylo třeba provést a jak dlouho tyto série úkonů trvaly, aniž by vyvstaly jakékoliv důvodné pochybnosti, k jejichž vyvrácení by bylo nutné postup povinného subjektu popsat a vyčíslit podrobněji.

Stěžovatelka nakonec namítá, že svou žádost směřovala na informace o výzvách účastníkovi k seznámení se s podklady pro rozhodnutí, přičemž by bylo dle ní nejvhodnější prozkoumat, co v daném období povinný subjekt odeslal a na základě toho jednodušeji zjistit odpovědi na její jednotlivé otázky.

K této krajně spekulativní a ničím nedoložené argumentaci by nadřízený orgán mohl přihlédnout pouze v momentě, kdy by z ní byl zjevný již na první pohled jednodušší a efektivnější způsob, jak získat jednotlivé informace. Byť se stěžovatelka domnívá, že tomu tak v tomto případě je, nadřízený orgán s tím nesouhlasí. Nic totiž nesvědčí o tom, že i kdyby povinný subjekt provedl výpis všech písemností, které v daném období tří měsíců odeslal (přičemž již výše bylo ujasněno, že ve vztahu k bodu a) části 7 Žádosti by takto musel zkoumat nejen elektronická podání, ale i věci oznámené účastníkovi jiným způsobem, tj. například i osobně, což by ze soupisu odeslaných věcí za dané tři měsíce povinný subjekt vůbec nezjistil, a toto by bylo uvedeno pouze v samotném spisu), že by takovýto výpis obsahoval informace dostatečné pro jednodušší vyhledání požadovaných informací, či že by takovýto seznam neobsahoval dokonce větší množství položek než je povinným subjektem zmíněných 14 955 spisů (ostatně i toto číslo není k rozsahu agendy, kterou povinný

subjekt zpracovává, nijak neočekávané), které by musely být taktéž postupně zkoumány a protříděny (jak již taktéž bylo řečeno, že samotného dokladu o doručení či záznamu z elektronické evidence nemusí být vůbec patrné, že odeslaná písemnost byla výzvou dle § 36 správního řádu). Nelze proto souhlasit s tím, že by stěžovatelkou navržený postup vůbec umožňoval plnohodnotně poskytnout jí požadované informace, či že by tímto postupem bylo možné je poskytnout efektivnějším způsobem.

Lze tak shrnout, že nadřízený orgán se s argumenty stěžovatelky neztotožnil.

I přes výše řečené zjistil nadřízený orgán každopádně v povinném subjektu provedené kalkulaci chybu, konkrétně ve výpočtu úhrady. Z kalkulace plyne, že doba mimořádně rozsáhlého vyhledávání by odpovídala celkem 149550 minutám, tj. 2492,5 hodinám času. To povinný subjekt zaokrouhlil na 2493 a z toho pomocí hodinové sazby dopočítal celkovou hodnotu nákladů. Tento způsob výpočtu úhrady však nelze považovat za zákonný. Úhrada za poskytnutí informace musí totiž odpovídat skutečně vynaloženým nákladům, které povinnému subjektu vznikly v souladu s poskytnutím požadovaných informací. Úhradu za mimořádně rozsáhlé vyhledávání tak nelze počítat za „započatý“ časový úsek, který však nebyl plnohodnotně „využit“ (nevyužitá část této časové sazby by očividně nebyla skutečně využita, tj. nemůže být po žadateli požadována), případně tedy zaokrouhlovat nahoru na celé hodiny. To neplatí ani při výpočtu na základě odhadu ze vzorku, neboť „zaokrouhlená část“ není nijak odůvodněná. Úhradu lze počítat například za kratší intervaly (má-li toto v sazebníku oporu), například za ¼ hodiny, i v takovém případě však nemůže být stanovena za čas „započatý“. Obdobně lze úhradu poměrně upravit (například pokud je hodinová sazba 290,- Kč a vyhledáváním povinný subjekt strávil 3,5 hodin, pak přichází v úvahu žadateli naúčtovat částku 1015,- Kč (tj. 3,5x 290,-). Pokud tedy povinný subjekt zaokrouhlil 0,5 hodiny na celou hodinu, postupoval v rozporu se zákonem, neboť jí naúčtoval i náklady, které nebyly skutečně vzniklé, resp. nevyplývají z kvalifikovaného odhadu. Je tedy nutné celkovou částku úhrady za poskytnutí informací přiměřeně snížit.

Vzhledem k tomu, že předaný spis je dle nadřízeného orgánu dostatečně přezkoumatelný a je patrné, kolik času by na základě vzorku celkem skutečně mělo na vyhledávání připadnout, má nadřízený orgán za to, že lze danou částku transparentně snížit o tu část hodinové sazby, která byla „zaokrouhlená“. Jelikož tedy z výpočtu provedeného povinným subjektem vyplývá, že skutečně by mu zabralo vyhledat požadované informace 2492,5 hodin (místo 2493 hodin), pak z toho vyplývá při hodinové sazbě 290,- Kč, že celková úhrada by měla činit 722.825,- Kč, nikoliv 722.970,- Kč. Nadřízený orgán tedy v tomto směru danou částku upravit a snížit dle ust. § 16a odst. 7 písm. b) InfZ, jak je uvedeno ve výroku.

Nadřízený orgán tak uzavírá, že se s argumentací žadatelky nijak neztotožnil a její stížnost na výši povinným subjektem požadované úhrady nepovažuje co do argumentace za důvodnou. Povinný subjekt dostal svým zákonným povinností, oznámil svůj úmysl požadovat po žadatelce úhradu spojenou s mimořádně rozsáhlým vyhledáním informace ve smyslu § 17 InfZ, přičemž nadřízený orgán nemá pochyb o oprávněnosti těchto nákladů či o údajích, na základě kterých byla úhrada vypočtena. Nadřízený orgán přitom zjistil při přezkumu postupu povinného subjektu, že tento se při výpočtu úhrady dopustil chyby, a proto postupoval v souladu s výše citovaným ust. § 16a odst. 7 písm. b) InfZ, a rozhodl tak, že výši úhrady přiměřeně snížil, a to s ohledem na zjištěná pochybení a v souladu s dostupnými podklady a známým stavem věci. V upravené výši považuje úhradu za správnou, přiměřenou a oprávněnou.

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí se dle ustanovení § 16a odst. 9 věta první zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, nelze dále odvolat.

Mgr. Karel Frölich

vedoucí oddělení dopravně správních agend
odboru dopravy

Rozdělovník:

[Redacted] IDDS: [Redacted]

Magistrát města Brna, Odbor přestupků v dopravě, Kounicova 67, 601 67 Brno + spis

Vypracoval:

Mgr. Štěpán Zounek
oprávněná úřední osoba

Počet listů rozhodnutí: 4

Počet příloh/listů příloh: 0/0